

nys omtalte Forslag, særstillet stillet to Forslag, hvortil de øvrige Forslagsstillere ikke have kunnet slutte sig. Det vilde efter min Mening være uheldigt og befyndeligt, om man vilde opstille ganske andre criminelle Regler for Mandskabet ombord paa et Skib end dem, der gjælde i alle øvrige Forhold, om man vilde gjøre en offentlig Forbrydelse ud af Noget, der paa Landjorden og i det Hele taget udenfor Skibet betragtes som Noget, der maa være overladt til privat Forsøgning. Derpaa gaaer imidlertid Forslaget under Nr. 36 ud. Jeg antager idetmindste, at det, naar det hedder: „Overfalder nogen af Skibsfolkene en Anden, da skal han straffes med Bøder, naar den Overfaldne ingen Skade kommer til“, maa være Meningen, at dette Forhold skal gjøres til Gjenstand for offentlig Forsøgning, uden Hensyn til, om den Overfaldne vil gjøre noget videre Væsen deraf eller ikke. Er det ikke Meningen, behøves Bestemmelsen ikke, thi det følger af de almindelige Regler, at naar En overfalder en Anden med Slag eller deslige, og den Overfaldne klager, vil Fornærmeren kunne anses med Bøder. Skal Bestemmelsen sættes ind her, maa det altsaa være Meningen, at der skal gjøres en offentlig Sag ud af et Slagsmaal ombord imellem et Par Matroser, uagtet de maaskee siden ere blevne gode Venner, og ingen af dem ønsker, at der skal gjøres videre Væsen ud af den Historie. — Fremdeles maa jeg ansee det for uheldigt, om hvilkensomhelst Skade, der maatte komme ud af et lille Slagsmaal imellem et Par Matroser ombord, skulde føre til, at den Paagjældende nødvendigviis skulde straffes med Fængsel, og altsaa ikke kunne slippe med Bøder i det Tilfælde, at Skaden var af en saa ringe Væsen, at alle andre Menninger vilde slippe dermed. Jeg troer derfor, at det vilde være meget uheldigt, om Forslaget under Nr. 36 skulde faae Majoritet. — Hvad Forslaget under Nr. 37 angaaer, kan jeg tildeels gjøre den samme Indvending derimod som imod det under Nr. 36, nemlig, at det gaaer ud paa at fremdrage som en

offentlig Forbrydelse Noget, der i sit Væsen ikke kan ansees for at være det. Det kan ikke ansees for en offentlig Forbrydelse, der skal straffes med Bøder, at en Person indblader sig i et privatretligt Contractsforhold med En, hvori han allerede har indladt sig med en Anden. Naar en Person slutter en Handel med En og derefter med en Anden om den samme Gjenstand, eller naar han først indgaaer Thendeforhold med En og derefter bortfæster sig til en Anden, kræver han ganske vist dens Ret, med hvem han først har indladt sig; men i andre Forhold bliver dette ikke stemplet som en offentlig Forbrydelse, og er det heller ikke efter sit Væsen. Jeg seer imidlertid ikke, at det kan være rigtigt at gjøre andre Grundsætninger gjældende i det Forhold, vi her specielt have for Sie, end dem, der ippvrigt gjælde i Retsverdenen. Foraaaviddt det i det andet Punktum af Forslaget under Nr. 37 tilføies, at naar den Paagjældende desuden har modtaget Forstud, skal det ansees, som om han har begaaet Bedrageri, skal jeg, ganske bortset fra det mindre Helbige i Redactionen, gjøre opmærksom paa, at det virkelig ikke gaaer an saaledes uden Videre at stemple det Forhold, hvorom her er Tale, som et Bedrageri. Det kan vistnok i flere Tilfælde være bedragerisk, men det behøver ingenlunde at være det, og jeg troer, man ved en saadan Bestemmelse vilde komme ind paa Resultater, der maatte siges at være ligefrem uretfærdige, ligesom de ganske vist vilde være meget ubillige og haarde. Foraaaviddt det har været den Bedkommendes Hensigt at tilbagelevere det Forstud, han har modtaget, eller han aldrig har havt til Hensigt at tilegne sig dette, er han ikke Bedrager, om han end har gjort sig skyldig i et Contractsbrud. — At det tredie Punktum i Forslaget under Nr. 37 er affattet paa en saadan Maade, at det i ethvert Tilfælde vilde være nødvendigt at omredigere Bestemmelsen, dersom den skulde blive vedtagen, er ligeledes klart. — For mit Bedkommende kan jeg ikke Andet end bede den ærede Forslagsstiller om, at han, for at